

POPRVÉ V ŽIVOTĚ JSEM NEDOJEL VČAS

ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY 2018 V PCHJONGČCHANGU

Do Tokia 2021 už jsem necestoval kvůli covidu. Tu možnost jsem měl, ale být zavřený na ubikaci a mít vycházky jen v určených časech mě tedy rozhodně nelákalo. Na Peking 2022 pak Česká televize nekoupila komentátorská místa na klasické lyžování, protože se neočekávala žádná medaile, takže jsem celé hry odsloužil z Prahy. A tak pro mě cesta do Koreje byla na dlouhou dobu tou poslední olympijskou.

V zemi už jsem byl v roce 2002, takže jsem věděl, do čeho jdu. Nicméně Pchjongčchang byla má premiéra. Tam se fotbalový šampionát nehrál. A musím říct, že je opravdu rozdílné být v korejském vnitrozemí a být v Koreji u vody. My se jeli podívat i k oceánu a celé okolí bylo velice sympatické. U pláže byly uličky a hospůdky plné pokrmů s mořskými plody. To jsou jídla, která já úplně miluju.

V bytě jsem bydlel s „hokejisty“ Michalem Dusíkem a Robertem Zárubou. I když Michal Dusík komentoval hokej jen jednou neplánovaně a jinak dělal snowboardové závody. A možná až právě tam jsem pochopil, jakým obrovským workoholikem je Robert Záruba. Když o něco jde, jede jako robot. A stačí mu spát třeba 4 hodiny denně. Na starosti měl kompletní dramaturgii vysílání České televize, takže vždy ještě po svých komentátorských povinnostech chystal zhruba do tří do rána bodový program pro celý tým na následující den. A stejně jsme ho ráno potkali na snídani. Neuvěřitelné. Částečně je to dané i tím, že si zkrátka spoustu věcí rád dělá sám a nedeleguje. Původně mě oslovil, jestli bychom spolu netočili rozhovory se sportovci přímo v Českém domě. Měli jsme se střídat a každý odbavit určitou část. A jak do dopadlo? Robert udělal všechny.

Právě v Českém domě jsem ale obecně strávil velké množství času. Měl jsem to z ubytování 15 minut pěšky a klasicky tam točili plzeňské pivo. A hlavně tam byla jako vždy nejedna příležitost potkat se s lidmi, které jsem dlouho neviděl. Profesor Pavel Kolář, šéf českého biatlonu Jirka Hamza nebo bývalý gólman Petr Bříza. Olympiáda spojuje.

Běžec disciplíny probíhaly v Koreji většinou odpoledne, nebo někdy dokonce i večer večer při umělém osvětlení. Časový posun si to pro oko evrop-

ského diváka vyžadoval. Bohužel jsme již od startu věděli, že medaili asi nezískáme žádnou, i když tři umístění v top 10 Martina Jakše byla dnešní optikou super výsledek. Ale po medailových úspěších Lukáše Bauera s Katkou Neumannovou je tehdy nikdo neoceníl.

Katka mi zase pomáhala jako televizní expertka. Do lyžařského areálu to byla minimálně hodina cesty dvěma autobusy. Přece jen se člověk musel dostat od oceánu do hor. Katka ale jezdila na stadion už dopoledne. Díky svým konexím získala možnost projíždět si olympijské tratě před závody, a tak vždy dopoledne nasadila běžky a udržovala se v tamních kopcích. Ještěže tak. Protože jednou moje cesta tam rozhodně neprobíhala podle představ.

Sedím si v media busu a procházím si přípravy a startovní listiny, když na mě nějaký kolega začne halekat, že je problém. Že máme zpoždění. Na závodistiště měl dorazit korejský prezident, všude byly uzavírky a barikády a bus prostě nejel. Dlouho. A vypadalo to, že se ani nerozjede. Většinou vyrazím s velkým předstihem, ale v tomhle případě ani to nestačilo. Okamžitě jsem volal kolegovi Marku Svačinovi, že je malér. Že prostě závod, a tedy i přenos, nestihnu. Ten obratem kontaktoval Katku, že bude začínat sama. Měla z toho celkem logicky nervy, protože ve dvou je to přece jen něco jiného, než když je člověk na všechno sám. Ale musím říct, že to zvládla na výbornou. Skvělá na lyžích i za mikrofonem.

Já a můj autobus jsme se nakonec rozjeli, ale i tak jsem doběhl na komentátorské stanoviště ve dvacáté minutě štafety. Rychle jsem zapnul počítač, doplnil si informace o dosavadním vývoji závodu a společně jsme s Katkou dokončili přenos. Pevně věřím, že divák nebyl nespokojený. Ale i tak to bylo dost nepřijemné.

Já jsem v tomhle velice poctivý. Nikdy se mi nestalo, že bych nestihl vysílání. A to se při různých cestách děly někdy až neuvěřitelné věci. Až poprvé v šedesáti letech. V Pchjongčchangu. A zrovna na olympiádě. Mé úvodní absence si dokonce všimla i média. Luděk Mádl v jednom článku napsal: „Co se asi stalo s Čapkem, že nestihl přenos?“ Naštěstí všichni věděli, jaká byla pravda. Ale tak nebylo to poprvé, co mě v novinách někdo propíral. A k mé profesi to zkrátka někdy patří.

Na tratích jsme sice nemohli vidět české úspěchy, to ale neznamená, že by se na nich nedělo nic. Ba naopak. Norové ze své bezedné mošničky talentů vytáhli další korálek. Johannes Høsflot Klæbo se stal fenoménem a v Koreji začal svou zlatou pouť prvními triumfy na krátkých tratích. Vyhrál individuální